

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság útján

Budapest
Rákóczi F. út 78-82.
1211

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1277-0/2013
Érkezett:	2013 AUG 22.
Példány:	2
Melléklet:	2x5+2 db
Kezelőiroda:	De e

Alulírott **Hórich és Varga Ügyvédi Iroda** (1141 Budapest, Vezér út 106-108., Képv.: Hórich és Varga Ügyvédi Iroda, Dr. Varga Szilvia és Dr. Hórich Ferenc irodavezető ügyvédek, Tel.: 06/1 273-0510, Fax: 06/1 273-0511, E-mail: horichsvarga@gmail.com) – a peres eljárásban már csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27.§-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztünk elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a **Hórich és Varga Ügyvédi Iroda** felperesnek a **Csepeli Városgazda Közhasznú Nonprofit Zrt.** alperes ellen indított **16.P.XXI.20.848/2011. számú** eljárásban a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság **37. számú jogerős ítéletét**, valamint a Fővárosi Törvényszék **45.Pf.631.774/2013/5. számon meghozott jogerős ítéletét** az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján **megsemmisíteni szíveskedjék**, tekintettel arra, hogy mind az elsőfokon, mind pedig a másodfokon eljáró bíróság ítélete alaptörvény-ellenes, és sérti az Alaptörvény Alapvetésének R) cikkének (2) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdésének második fordulatát, a XXVIII. cikkét, valamint a 28. cikkét.

1. Indítványunk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

Az eljáró bíróságok az alkotmányjogi panaszunk 2. pontjában foglalt jogainkat sértették meg azzal, hogy **döntéseiket iratellenes megállapításokra alapították, döntéseik indokolása eltér a döntésük rendelkező részében foglaltaktól, döntéseik indokolása nem a kereseti kérelemben, illetve a fellebbezésben megjelölt indokok értékelésére irányul, a keresetben és a fellebbezésben hivatkozott indokokat indokolás nélkül figyelmen kívül hagyták, azokra nem tértek ki, felperes indítványaira nem reagáltak, alperes bizonyított perelhúzó magatartását nem „szankcionálták”, és alperes terhére nem értékelték.**

Az elsőfokú bíróság felperes jogi képviselőjét végzésével **„eltiltotta” a jogi képviselet ellátásától**, mely döntésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság érdemben nem rendelkezett, annak ellenére, hogy az indokolásában megállapította, hogy **„erre a tényre felperes „helytállóan” utalt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes jogi képviselőjét tévesen tiltotta el a jogi képviselettől.”** Kifejtette továbbá, hogy a bíróság az elsőfokú bíróság ezen végzésében foglalt megállapításával a másodfokú bíróság **„nem értett egyet”,** tehát az törvénytelen volt. Mivel a jogi képviselethez való jog, egy olyan

törvényekben rögzített alapvető jog, melynek sérelme Alaptörvény-ellenes, és sérti az Alapvetés R) cikk (2) bekezdését.

Alperes az eljárás során előkészítő iratában maga ismerte el, hogy nem tud bizonyítani, az eljárt bíróságok mégis bizonyítottanak vélték alperes védekezését, döntésüket olyan tanúvallomásokra alapították, mely tanúk nem a Pp. 167. §-a szerinti **ténybeli tudomásukat**, hanem kizárólag érzéseiket, véleményüket mondták el, elfogultságukat a bíróságok nem vizsgálták, nem értékelték, holott a tanúk az elfogultságuk tényéről saját tanúvallomásukban nyilatkoztak.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezésében foglalt, jogilag és iratokkal is alátámasztott indokokra indokolást felperes részére nem adott, az elsőfokú bíróság iratellenes megállapításaira nem mutatott rá, azokat figyelmen kívül hagyta, ennek okait nem tárta fel, tehát a tényállást nem megfelelően tisztázta.

Az eljárt bíróságok megsértették a Pp. és a Ptk. számos, jelen alkotmányjogi panaszban is felhozott rendelkezését, melyeknek érdemi kihatásuk volt a per eldöntése szempontjából, ezáltal **sérült felperes tisztességes eljáráshoz való joga** is, tekintettel arra, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogba beletartozik az is, hogy a felperes kereseti kérelmét a hatályos jogszabályok anyagi és eljárásjogi rendelkezéseinek betartásával kell meghozni. A bíróságok nem vizsgálták a pacta sunt servanda elvét sem, miszerint alperes az általa kötött szerződés rendelkezéseire kötvén van.

2. Alaptörvényben biztosított jog megnevezése: indokoláshoz fűződő jog, az ügy tisztességes eljárásban és ésszerű határidőn belüli elbírálásához való jog, a bírósági jogalkalmazás során a jogszabályok szövegének elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban, a józan észnek megfelelően történő értelmezése (Alaptörvény Alapvetése R) cikkének (2) bekezdését, XXIV. cikk (1), XXVIII. cikk, 28. cikk).

3. A közvetlen, személyes érintettség kifejtése:

Felperes személyes érintettségét a részére a felmondási időre járó, alperes által meg nem fizetett megbízási díj követelése adja.

4. Az alaptörvény-ellenesség miatti jogsérelem kifejtése:

A felperes, mint megbízott és alperes, mint megbízó között 2010. május 1. napján – különösen, de nem kizárólagosan a Megbízó lakásgazdálkodásával kapcsolatos folyamatos jogi tevékenység ellátására - határozatlan időtartamra szóló megbízási szerződés (továbbiakban: megbízási szerződés) jött létre, mely megbízási szerződésben felek **három hónapos felmondási időt** kötöttek ki.

Megbízó 2010. szeptember 30. napján a fent hivatkozott megbízási szerződést – a három hónapos felmondási idő megtartásával – indokolás nélkül felmondta. Ezen felmondásában megköszönte a megbízott szolgáltatásait, és kérte, hogy **a felmondási idő tartama alatt is az eddig tanúsított magas színvonalon és szakmai alaposággal folytassa megbízott a tevékenységét**, megbízott ennek eleget is tett. Felperes a megbízási szerződésben foglaltaknak maradéktalanul eleget tett, alperes pedig a

felmondási időre járó megbízási díjat, 2.250.000 Ft + ÁFA összeget jogszerű indok nélkül nem fizette meg részére.

Az elsőfokú bíróság felperes keresetét elutasította, és túlterjeszkedve felperes kereseti kérelmén, viszontkereset hiányában ítéletének indokolásában (és nem rendelkező részében!) megállapította a megbízási szerződés semmisségét, és jó erkölcsbe ütközését.

Az elsőfokú bíróság megsértette a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, és olyan megállapítást tett az ítéletének indokolásában, amelyre nem volt határozott kereseti kérelem, és ítéletének indokolásában olyan megállapítást tett, amelyre ítéletének rendelkező része nem vonatkozik.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján felperes keresetéhez kötve van, más kereseti kérelem, vagy viszontkereset hiányában nem vezethet bizonyítási eljárást a per tárgyától független kérdések vonatkozásában.

Megítélésünk szerint az ítélet rendelkező része és az indokolása nincs összhangban, hiszen amennyiben a bíróság a rendelkező részben csupán felperes keresetének elutasításáról dönt, akkor az indokolási részben – kötve a kereseti kérelemhez – a rendelkező részben szereplő döntésének indokolását kell taglalnia.

Értelmezésünk szerint alperes jelen perben nem nyújtott be viszontkeresetet annak megállapítására, hogy a közöttünk létrejött szerződés érvénytelen lenne. Amennyiben azonban az elsőfokú bíróság az alperes beadványait viszontkeresetként értelmezi, úgy azokról a rendelkező részben döntenie kellett volna, ugyanis alperes védekezései megtámadhatósági ok is szerepel (pl.: Ptk. 201.§ (2), amelyeket hivatalból nem lehet figyelembe venni, ekörben viszontkeresetet kell előterjeszteni. **Ebből következően ezen döntéseknek meg kell jelenniük a rendelkező részben, hiszen az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre [Pp. 213.§ (1) bek.],** tehát ez felfogható úgy, hogy a bíróság nem is döntött a semmisség kérdésében, de felperes keresetét ennek ellenére elutasította. Az indokolásból az derül ki, hogy további 4 érvénytelenségi okkal kapcsolatosan a bíróság nem osztotta alperes védekezését, így az részleges pernyertességet eredményezhetett volna felperes számára. Számunkra azonban perjogi szempontból értelmezhetetlen lenne, ha a bíróság elfogadná alperes védekezését viszontkeresetként, mert a szerződés semmissége kizárólag a felmondási időre nézve részlegesen nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy a felek között létrejött megbízási jogviszony alapján a felmondási időre alperes milyen alapos indokokra történő hivatkozással nem hajlandó megfizetni a megbízási díjat, ha a felmondási idő előtti időszakra azt teljes mértékben megfizette, sőt evonatkozásban két alkalommal, alperes két különböző vezetőjétől (alperes vezérigazgatójának 2010. július 31. napján kelt teljesítésigazolása, valamint az alperes vezérigazgató-helyettesének 2010. szeptember 30. származó levele) származó teljesítésigazolást adott ki felperes részére, volt e bármiféle jogalapja arra, hogy szerződésszegő módon, az általa szerződésben vállalt fizetési kötelezettségének ne tegyen eleget. Alperes a megbízási szerződés tényleges lejárta, 2010. december 31. napja előtt a kifizetés megtagadásának semmilyen jogszerű és ésszerű magyarázatát nem adta, sőt peradat, hogy megpróbálta csupán egy havi megbízási díjjal az ügyet lezártnak tekinteni.

(Mindesetre érdekes, hogy ekkor még nem volt a szerződés jó erkölcsbe ütköző! Sőt később sem, erre alperes már csak a per folyamán hivatkozott.) Alperes rosszhiszemű eljárása nemcsak a per folyamán, de a pert megelőző egyeztetési szakaszban is tetten érhető, tekintettel arra, hogy nemcsak, hogy semmilyen indokát nem adta annak, hogy fizetési kötelezettségét miért tagadja meg a felmondási időszakra vonatkozóan, eljárása - szerződésszegő módon - kizárólag arra irányult, hogy felperest ismételten nyilatkoztassa azon feladatok elvégzéséről, amivel összefüggésben már két alkalommal kiadta felperes részére az ezen időszakra vonatkozó teljesítésigazolást, és amely időszakra vonatkozóan az elvégzett feladatait elismerve a megbízási díjat már megfizette.

A felek magatartása a felmondási idő alatt

A bíróságnak nyomatékkal kellett volna figyelembe venni a három hónapos felmondási idő alatt a felek magatartását, együttműködési kötelezettségének teljesítését. Döntő jelentőségű ezen kérdés elbírálásakor, hogy felperes 6. számú jegyzőkönyv 3. oldalán kijelenti, hogy „*én magam vagy nyolc alkalommal kerestem az alperes új vezetőjét, hogy egyeztessünk, bár ígérték, egy alkalommal sem hívtak vissza.*” Ezen tényt alperes a per folyamán **soha nem vitatta**, a feladatellátásra vonatkozó írásbeli megkeresésekre sem reagált alperes vezérigazgatója, sőt ezt tanúvallomásával is igazolta. A 2012. március 14-i tárgyalás 12. számú jegyzőkönyvének 7. oldala a következőt tartalmazza: „*Felperesi képviselő kérdése: Észrevételezem, hogy a tanú hivatalba lépését követően többször írásban jelezte az alperes részére, hogy állunk rendelkezésére jogi munka végzése kapcsán keressen minket, nem történt részéről ilyen megkeresés, miért volt ez?*” Tanú válasza: *Úgy tudnék fogalmazni, azért, mert a padlás is tele volt jogásszal, egyszerűen nem volt szükségünk további jogi munka igénylésére a felperestől... Kléber Istvánnal 2010. végén már volt megbízási szerződésünk, a volt jogi igazgató ügyvédként dolgozik jelenleg a cégnek..., [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] megbízási szerződése mostanában fog megszűnni...*” A tanú utalt arra is, hogy megbízták továbbá a [REDACTED] Ügyvédi Irodát, valamint [REDACTED] [REDACTED] ügyvédet. Tehát alperes a felperesi megbízási ideje alatt új ügyvédekkel kötött szerződést.

Itt is kiemelnénk, hogy az alperes törvényes képviselője azért nem vette igénybe felperes munkáját, mert nem volt rá szüksége, és nem azért, mert jó erkölcsbe ütközőnek találta volna a közöttünk létrejött megbízási szerződést.

Alperes törvényes képviselőjének tanúvallomása azért perdöntő, mert ellentmond saját vallomása elején tett kijelentésével, miszerint jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával kijelentette, hogy azért nem hajlandó kifizetni a fennmaradó megbízási díjat, mert a felmondási időszakban felperes részéről semmiféle teljesítés nem volt. Ugyanakkor bebizonyosodott az a tény, hogy saját maga alperes nem tartott igényt - felperes többszöri megkeresése ellenére - jogi munka elvégzésére.

A per elhúzódásának ténye, és az alperes érdemi védekezésének hiánya

Álláspontunk szerint a perben a per tárgyával kapcsolatosan alperes - a bíróság többszöri, elutasítás terhe mellett történő felszólításának ellenére - semmiféle érdemi nyilatkozatot és bizonyítékot nem terjesztett elő. Bizonyítási kísérletei nem vonatkoztak a per tárgyára, alperes „védekezése” a per szempontjából irreleváns volt. A felperes által becsatolt okiratok egyértelműek voltak, így ezen pert legfeljebb két tárgyaláson belül be kellett volna fejezni. Ezt igazolja azt is, hogy a bíróság már a per elején, a 2011. szeptember 20-i tárgyaláson a 6. számú végzésében felszólította

alperest a 15 napon belüli teljesítésre mellőzés terhe mellett, de alperes érdemi bizonyítékot szinte több mint egy éven keresztül nem csatolt, a bíróságnak még több alkalommal kellett őt felszólítani (2011. december 12., 8. számú végzés, 2012. március 14. 12. számú végzés, 2012. június 12. 17. számú végzés), illetve a 28. számú tárgyalási jegyzőkönyv első oldalán alperes maga ismeri el, hogy bizonyítani nem tud, a per tárgyával kapcsolatosan érdemi védekezést nem tud előterjeszteni, ezt csak úgy tudná megalapozni, ha azt helyette esetlegesen a nyomozóhatóság bizonyítaná be. Ennek érdekében a tárgyaláson indítványozta jelen per tárgyalásának felfüggesztését, melyet a bíróság végzésben elutasított. Álláspontunk szerint meglehetősen furcsa az a bírói következtetés, hogy annak ellenére, hogy alperes a fenti tárgyaláson maga ismeri el, hogy bizonyítani nem tud, a bíróság mégis bizonyítottnak tekinti azt, hogy a szerződés a jó erkölcsbe ütközik.

Alperes a megbízási díjat a szerződés megkötésekor elfogadta, és a felmondási idő kezdetéig kifizette, így a felmondási időre vonatkozóan annak megfizetését nem tagadhatja meg, illetve annak jogosságát nem vitathatja. Alperes többször alaptalanul hivatkozik arra, hogy felperes „*semmiféle tevékenységet*”, vagy „*nulla tevékenységet*”, illetve bármiféle „*érdemleges teljesítményt*” nem nyújtott alperes részére. (pl.: 6. számú jkv. 1. oldalának utolsó bekezdése, 3. oldalának 2. bekezdése) Ezen kijelentése önmagában sérti a Pp. 8. § (3) bekezdésének a) pontját, mely alapján pénzbírsággal kellett volna sújtani, hiszen a per további szakaszában periratok és tanúvallomások igazolják, hogy ezen kijelentései valótlanok. Ezt bizonyítja, hogy maga alperes csatolt be később olyan iratokat, mely a felperes munkavégzését támasztja alá. (2011. október 4-i alperesi előkészítő irat mellékleteként csatolt Nagy János vezérigazgató-helyettesnek írt felperesi levél, valamint a vezérigazgató-helyettes arra adott válaszevele)

Az elsőfokú ítélet indokolásának alaptörvény-ellenessége

Az elsőfokú bíróság olyan tényeket vizsgált, és sorakoztatott fel ítéletének indokolásában, melyek a per szempontjából irrelevánsak, olyan politikai és egyéb, akár büntetőjogi felelősségre vonatkozó utalásokat tesz, és újságcikkekből olyan, felelősségre vonatkozó következtetéseket von le, melyeknek semmiféle jogi alapja nincs, azokra nézve semmilyen bizonyíték vagy adat nem merült fel, és a bíróság azokból következtetéseket sem vonhat le. A bíróság több oldalon keresztül taglal olyan megállapításokat ítéletében, melyek nem tartoznak a per tárgyához, ezáltal indokolása értelmetlen volt.

Ezen túlmenően **teljességgel értelmetlen az ítélet teljes indokolása is**, mert keverednek benne az alperes által előadottak a bíróság által megállapított következtetésekkel, az ítéletnek azon részében, amelynek egyértelműen a bíróság által levont következtetéseket kellene tartalmaznia, a bíróság az alperes álláspontját taglalja a saját döntésének indokolása és ahelyett, hogy a perbeli adatokból hogyan jutott azon következtetésre, amit később megállapított. (pl.: 5. oldal utolsó bekezdése)

Az ítélet olvasása során szinte nem lehetett megállapítani, hogy mely kijelentések származnak alperestől, melyek felperestől, és melyek a bíróság megállapításai, így felperes elég nehéz helyzetben volt fellebbezése elkészítésekor, mert elképzelhető, hogy olyan kijelentést cáfol, ami nem is a bíróság következtetése. (pl. 2. oldal utolsó előtti bekezdés) Fentiekre tekintettel az értelmetlen ítélet nem felel meg a Pp. 220. § és 221. §-ában foglaltaknak sem.

Az ítélet szövege átgondolatlan és rendezetlen, melyet igazol, hogy a bíróság a fellebbezési utat nem a Fővárosi Törvényszék felé, hanem a már egy éve nevében nem létező Fővárosi Bíróság felé biztosítja.

Az elsőfokú eljárás alaptörvény-ellenessége, iratellenes megállapításai:

Az elsőfokú bíróság eljárása során az **eljárást érdemben befolyásoló, sorozatos eljárási** hibákat vétett. Azon végzéseit, amelyek vonatkozásában külön fellebbezésnek helye nincs, vagy a felperes által előadott, de a bíróság által mellőzött indítványok okait meg kellett volna indokolnia ítéletében.

- Dr. Hórich Ferenc ügyvédet a 2011. május 11. napján kelt 4. számú végzésével „eltiltotta” a jogi képviseleti tevékenység ellátásától, megfosztva ezzel őt az ügyvédekre vonatkozó törvényben foglalt jogosultságától, miszerint jogi tevékenységet bárki érdekében, így egy tőle független jogi személy, ti. ügyvédi iroda érdekében is végezhet, ugyanis az ügyvéd bármely jogi személy képviseletét elláthatja, sőt saját magát perben, még az ítélőtábla, vagy a Kúria előtt is bármikor képviselheti. A bíróság ezen eltiltási jogköre semmilyen eljárásjogi jogszabályból nem vezethető le, és ezen intézkedésének jogalapjára és indokaira ítéletében nem tért ki.
- Felperes több alkalommal kérte, hogy az elsőfokú bíróság a jogait nem rendeltetésszerűen gyakorló alperest sújtsa pénzbírsággal, ezt a bíróság figyelmen kívül hagyta, és ezen felperesi indítványokat ítéletében meg sem említette, mellőzésének okáról ítéletében semmilyen megállapítást nem tett.
- Fentiekben már kifejtettek alapján álláspontunk szerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett felperes kereseti kérelmében, hiszen az nem irányult annak megállapítására, hogy a felek között létrejött szerződés érvénytelen vagy semmis-e. Ekörben a korábban már említettek alapján álláspontunk szerint alperesnek viszontkeresetet kellett volna előterjesztenie.
- A bíróság **perdőntő bizonyítéknak** tekinti ítéletének **6. oldalán**, hogy felperes a megbízási szerződés szerint csak az alperes vezérigazgatójától fogadhatott el a tevékenységére vonatkozóan utasítást, és ezt alperes által előadottak bizonyítékaként értékelte. Értelmezhetetlen számunkra, hogy miért következtetett ebből nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközésre a bíróság, hiszen **általános elv az, hogy a jogi személyt törvényes képviselője képviseli, a gazdasági társaságokról szóló törvény, és a vonatkozó jogszabályok alapján a vezérigazgató az, aki a cégjegyzésre jogosult, és aki harmadik személlyel szemben a társaságot képviseli, hiszen a Megbízó nevében annak törvényes képviselője jogosult eljárni.** Felperes a vonatkozó jogszabályok alapján sem fogadhat el megbízója törvényes képviselőre jogosult vezérigazgatóján kívül utasítást. Ezt a **Ptk. 474. § (2) bekezdése** is előírja, és nyilvánvalóan felperes ügyvédi iroda nem köt meg egy olyan megbízási szerződést, amely a Ptk. hivatkozott rendelkezésébe ütközik. Érthetetlen, hogy ezen – laikusok számára is ismert – jogszabályhelyet a bíróság miért értékelte perdöntő módon felperes terhére, az ítélet indokolásának ezen része alapvető jogi tévedésen alapul, hiszen ez alperes valótlan megállapításán alapszik, mikor kijelenti: „... hogy ki jogosult az alperes részéről a felperesnek utasítást adni, akkor ebből világosan következik, hogy ez a szerződés mire szolgál.” (6. sz. jkv. 2. oldal alperes

nyilatkozata) Felek kizárólag a Ptk. fent hivatkozott jogszabályi rendelkezésének kívántak megfelelni akkor, amikor az utasításra vonatkozó klauzulát azzal összhangban rögzítették a szerződésben, nem beszélve arról, hogy a megbízás során a törvény értelmében az ügyvéd a megbízó utasításai szerint köteles eljárni, és ezen utasításai értelemszerűen tükröződhetnek a megbízási szerződés tartalmában is. Egyértelmű viszont az is, és a per során okirat és az alperesi tanúk által is bizonyítást nyert, hogy a megbízási szerződéssel kapcsolatosan – egyébként a jogszerű szerződéses kikötésnek megfelelően – felperes alperessel a vezérigazgatóján, illetve **peradat, hogy nemcsak vele, hanem az általa esetenként kijelölt helyettesein keresztül is tartotta a kapcsolatot**, felperes általában a vezérigazgatótól kapta meg a megvizsgálandó anyagokat, és adta azokat vissza, illetve adta meg az általa feltett kérdésekre a megfelelő jogi válaszokat. Felperes mástól utasítást nemcsak a szerződésben foglaltak miatt, de jogszabályban foglalt fent kifejtett akadály miatt sem fogadhatott volna el, ugyanis alperes képviselőjét kizárólag a vezérigazgató láthatja el, alperes beosztott dolgozói nyilvánvalóan nem utasíthaták felperest, ez jogszabályellenes lett volna. Sőt alperes tanúja, Nagy Gábor is kiemelte, hogy *„a hierarchiából fakadóan semmi különös nincs abban, hogy nem állt közvetlen kapcsolatban”* az ügyvédi irodával. (8. sz. jkv. 2. oldal)

- A bíróság az ítéletének **6. oldalán** arra hivatkozik, hogy *„nincs arra adat”,* hogy a **„felperes bármilyen a lakásokkal kapcsolatos aktát megkapott volna.”** Ez egyértelműen **iratellenes megállapítás.** Az alperes által állított tanúk elmondták, hogy a vezérigazgató kérésére több hónapon keresztül, legalább öt évre, vagy még további időszakokra is visszamenőleg gyűjtötték ki az adatokat, iratokat, amely a tanúk elmondása szerint növelte a munkájuk mennyiségét is, milyen többletfeladatokat láttak el, és nyilvánvalóan arról nem kellett és nem lehetett tudomásuk, hogy ennek a több hónapos anyaggyűjtésnek az eredményét [redacted] vezérigazgató kinek a részére juttatta el, hogy azt vizsgálja át, és tegye meg az azzal kapcsolatos észrevételeit. Alperes nyilvánvalóan ezen adatok kigyűjtését nem öncélúan végezte, ezek az anyagok, adatok jogi és gyakorlati szempontból feldolgozásra kerültek felperes által, amelyeket az alperes juttatott el részére. Ezen túlmenően [redacted] alperesi tanú többször kifejezetten nyilatkozott e tényre is, mikor a 12. számú jkv. 13. és 14. oldalán elmondta, hogy *„irtózatossá mennyiségű anyagot kellett összegyűjtenünk 2010-ben, annyit tudok, hogy [redacted] részéről ... is volt megkeresés, illetve utasítás ennek az adatgyűjtésnek az elvégzésére. ... [redacted] vezérigazgató-helyettes utasított egyes iratok előkészítésére, amelyet felperes felé kellett prezentálni...valamilyen feladat elvégzését tudom, hogy kérték az ügyvédi irodától, és hogy ehhez nekem kellett az iratokat előkészíteni.”*

Saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat [Ptk. 4. § (4) bek.]

Alperes személye a szerződés fennállása alatt **nem változott meg!** Felperes végig alperessel állt jogviszonyban. Az, hogy időközben a vezérigazgató személye megváltozott, nem mentesíti alperest a fizetési kötelezettsége alól. A bíróság figyelmét elkerülte az a tény, hogy **alperes** a per folyamán szinte **saját magával áll szemben**, és a saját maga által kötött szerződés érvénytelenségét, és semmisségét

kívánta megállapíttatni úgy, hogy korábban teljesítésigazolással igazolta a megfelelő teljesítést. Alperes ezek szerint saját magával, tehát a „felmondás előtti” jogi személyisége a „felmondás utáni” jogi személyiségével vitatkozik a perben, és a per folyamán folyamatosan saját felróható magatartására hivatkozik azzal, hogy ő maga „nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütköző” szerződést kötött, valamint hogy azért nem fizette meg felperes részére a megbízási díjat, mert nem kívánta a felmondási időben – az általa szerződésben vállaltak ellenére sem – felperes tevékenységét igénybe venni, ehelyett új ügyvédi irodákkal kötött – zömmel ugyanarra a feladatra – megbízási szerződést. A Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, mégis jelen perben ezt ő eredményesen megtette, és ezzel a pert megnyerte.

További iratellenes megállapítások, jogi tévedések, ellentmondások az elsőfokú ítéletben

Iratellenes megállapítások

Az ítélet 2. oldalának utolsó előtti bekezdése: „... és nem kellett megjelennie alperesnél”. Amennyiben ez az alperes állítása az valótlan, amennyiben a bíróságé, úgy pedig peradat és nyilatkozat van arra nézve, hogy felperes több alkalommal megjelent alperesnél. (Szenteczky János vezérigazgató tanúvallomása)

Az ítélet 3. oldalának második bekezdése: nem igaz az az állítás, hogy Dr. Hórich Ferenc ██████ y ██████ s képviselőjében vett részt a megbeszélésen, felperes alperes érdekében és képviselőjében vett részt a megbeszélésen alperes kérésének megfelelően. Ezt felperes részletesen a 2012. október 25. napján kelt észrevételeiben kifejtette.

Irreleváns a per szempontjából, hogy alperes beosztott dolgozói nem álltak kapcsolatban felperessel, és az is, hogy a sajtó akkoriban miről cikkezett, az ellenzék képviselőik milyen feltételezések büvkörében éltek. Alperesnek szüksége volt a lakásgazdálkodásával kapcsolatosan, és egyéb kérdésekben is jogi tevékenység ellátására, és ebből a célból vette igénybe felperes közreműködését. Az egész per alperes szempontjából egy politikai és büntetőjogi felelősségkeresés egy olyan személy vonatkozásában, aki nem is peres fél, és mellesleg a szerződés tartama alatt alperes törvényes képviselője.

Iratellenes és valótlan az az ítéleti megállapítás, miszerint a kerület jegyzője, ██████ s ██████ t azt vallotta volna, hogy a felperes ██████ y ██████ s jogi képviselője volt, ezen megállapítás a perben felmerült adatokból nem állapítható meg, hiszen ██████ s ██████ t tanú meghallgatásakor erre a bírói kérdésre konkrétan a következőt nyilatkozta a 28. számú jegyzőkönyv 3. oldalán: „Bíró azon kérdésére, mely szerint Hórich Úr a ██████ képviselőjében vagy ██████ y ██████ s képviselőjében lépett-e fel csak az érzéseimre tudnék hivatkozni, erre nem szeretnék a perben, és kiemelem, hogy meghatalmazást nem mutattak fel részemre.” A tanú nem a bíróság által megállapított kijelentést tette. Egy jegyzőnek a tényekre kell hagyatkoznia, és nem az érzéseire, és egy bíróság is csak a tények alapján hozhat megállapítást. Az érzésekre inkább az élet más területén kell hagyatkozni. Egyébként érthető a jegyző nyilatkozata, miszerint erre nem szeretne a perben nyilatkozni, hiszen, mint jegyzőnek hivatalból tudnia kellett, hogy a felperesnek az alperessel van megbízási szerződése, alperes vonatkozásában és a saját jövője szempontjából nem célszerű hátrányos nyilatkozatot tennie.

Iratellenes az az ítélet 7. oldalán szereplő megállapítás is, miszerint a perben nem merült fel olyan bizonyíték, mely azt bizonyította volna, hogy a felperes az alperes érdekében bármilyen eljárást indított volna, hiszen az alperes által 2012. március 14. napján becsatolt, felperes által írt sajtó-helyreigazítás iránti kérelem ezt egyértelműen cáfolja.

Iratellenes az az ítélet 8. oldalán szereplő kijelentés, miszerint „felperes munkájának eredménye nem volt fellelhető”. Ismételten hivatkoznánk a Ptk. megbízási szerződésre vonatkozó szabályaira, miszerint a megbízás – köztudottan – gondossági, és nem eredménykötelem, tehát Megbízott sem a vonatkozó jogszabály, sem pedig a megbízási szerződés alapján **nem volt köteles eredmény produkálására**. Nyomatékkal utalunk mind a felperes, mind [REDACTED] [REDACTED], alperes volt vezérigazgatójának tanúvallomására, melyben a menedzsment kérésének megfelelően olyan kapcsolattartást kért alperes felperestől, hogy az ne is legyen ismert az alperes menedzsmenti körén kívül. Ennek az oka is nyilvánvaló, a jogi személy munkavállalóitól harmadik személyek felé bizalmas – közérdekű adatnak nem minősülő - belső információk áramlottak ki folyamatosan. Ez a bizalmas jellegű jogviszony, amely általában az ügyvéd és a megbízója között fennáll természetes az esküt tett ügyvéd számára.

Az a következtetés, amit a bíróság a 8. oldal első bekezdésének végén és második bekezdésének elején vont le, és a lényege az, hogy a szerződés nem alperesi cég érdekeit, hanem az alperesi cég vezérigazgatójának érdekeit szolgálta, teljességgel iratellenes, elfogult, jogszabálysértő, erre vonatkozóan semmilyen konkrét bizonyíték, adat a perben nem merült fel. Felperes a felek között létrejött megbízási szerződés alapján csak alperes részére végzett jogi tevékenységet, nem lelhető fel olyan irat, adat, bizonyíték, amelyben az szerepelne, hogy ezen tevékenységét alperesi cég vezérigazgatójának magánérdekében vagy képviselőjében végezte volna, a bíróság megállapítása – az alperesi tanúk által elmondottakra is figyelemmel – nem következik a per adataiból.

A tanúvallomások helytelen és egyoldalú mérlegelése

Jogszabálysértő az is, hogy **mindenki más tanúvallomását elfogadta a bíróság, csak épp a vezérigazgató tanúvallomását nem**, aki részt vett a megbízási szerződés megkötésében, és elmondta annak célját és alapos okát. Érthetetlen számunkra, **hogyan lehet a szerződés célját tekintve olyan nyilatkozatot bizonyítékként elfogadni, amely a szerződéskötésben részt nem vevő személyek feltételezésén, hallomásán alapul, és nem elfogadni azon személy tanúvallomását, aki a szerződéskötésben részt vett**, és a megbízottal a kapcsolatot folyamatosan tartotta.

A bíróságnak a tanúvallomások mérlegelésénél figyelembe kellett volna azt is vennie, hogy az alperesi tanúk maguk nyilatkoznak arról, hogy konfliktusuk volt, és legtöbbjük antagonisztikus politikai ellentétben állt az alperes előző vezérigazgatójával.

- [REDACTED] [REDACTED], magát érdektelennek valló, alperes törvényes képviselője nyilatkozta tanúvallomásában (12. sz. jkv. 6. oldal 1 bekezdés), hogy a [REDACTED] [REDACTED] felügyelő bizottságának a tagja volt 2007-től, ellenzéki delegáltként, és a Csevak működésére való rálátása erősen korlátozott volt, az iratokba való betekintést, valamint a másolatkészítést is megtagadták tőle, amit ő egy szélmalomharcnak definiál, majd ezt követően a Parlament Képviselőházában

meg azt, hogy egy gazdálkodó szervezet tevékenysége és gyakorlata jogszerűségének vizsgálatára egy ügyvédi irodával megbízási szerződés kössön.

Alperes éppen a közérdek érdekében bízta meg felperest, hiszen semmilyen hivatalos jelzés nem érkezett felé arra nézve, hogy lakásgazdálkodási tevékenységét nem megfelelően végzi, kivéve a sajtóban írt támadásokat. Alperes vezérigazgatója éppen hogy nem öncélúan bízta meg felperest, hanem éppen azért, mert az általa vezetett céget érte durva támadás.

Nem sértheti az általánosan elfogadott normákat olyan szerződés megkötése, amely jogi tevékenység kifejtésére irányul, és amelynek célja egy szervezet lakásgazdálkodási gyakorlatával kapcsolatos eljárási rend felülvizsgálata, és egyéb, a megbízó általi jogi feladatok ellátása, sőt épp ellenkezőleg. Amennyiben az önkormányzat intézménye a jogszabályokat nem megfelelően értelmezi, gyakorlata esetleg ellentétes lehet a jogszabályokkal, akkor az azzal kapcsolatos hiányosságokat éppen, hogy társadalmilag elvárt feltárni, semmint eltitkolni. Ezt egyébként a vizsgálat fel is tárta, hiszen olyan ellentmondásokra mutatott rá az alperesre vonatkozó szabályozások tükrében, amelyeket felperes javasolt egyébként is megváltoztatni, de ezek semmiképpen sem alperes felelősségi körébe tartoztak, inkább a jogi szabályozás kollíziója volt az, amely kihatott az alperes által végzett eljárásokra. Az ilyen jellegű megbízási nem lehet nyilvánvalóan tisztességtelen, amelyet a joggyakorlat a jóerkölcsbe ütközés folytán egyértelműen megkíván, alperes esetleges érdeksérelmét ekörben nem lehet értékelni.

Ha alperes a szerződést valóban jóerkölcsbe ütközőnek tartotta volna, vagy a szerződés az alperes védekezésében felsorolt valamennyi érvénytelenségi és semmisségi hibában szenvedett volna, úgy értelmezhetetlen felperes számára, hogy alperes miért fizette ki a felmondási időn kívüli időszakra vonatkozó megbízási díjat, miért adott ki teljesítésigazolásokat, és **alperes ezen szerződést miért nem támadta meg soha bíróság előtt!**

Alperes a perben valamennyi Ptk.-ban meghatározott érvénytelenségi okra hivatkozott, számunkra érthetetlenül még a hibás teljesítésre is, de ekörben viszontkeresetet nem terjesztett elő, egyetlen bizonyítékot sem tudott prezentálni ezek megállapíthatósága vonatkozásában, sőt, az általa felsorakoztatott alperesi tanúk felperes állításait támasztották alá.

Az ítélet indokolásából nem világos számunkra, hogy a bíróság melyik Ptk.-ban meghatározott okból tekintette semmisnek a megbízási szerződést, mert az általa részletezett indokok alapján az nem tekinthető semmisnek, sőt, ő maga rögzíti azt is ítéletében, hogy **tartalmát és joghatását tekintve nem ütközik jó erkölcsbe**, de ezt megelőzően azt is megállapítja, hogy a színlelt szerződés feltételeinek sem felel meg (**Ítélet 5. oldala**). Ez egy érdekes megállapítás, mert a két kifejezés joglogikailag is szorosan összefügg. A bíróság által levont következtetés nemcsak a Ptk.-ból nem vezethető le, de az ide vonatkozó jogirodalmi álláspont megállapításaival is ellentétes, ugyanis amennyiben a szerződés jó erkölcsbe ütközik, úgy a szerződésnek a **célzott joghatás hibája miatt** kellene semmisnek minősülnie, amely tekintetben viszont a bíróság azt állapította meg, hogy a szerződés tartalmát és **joghatását** tekintve **nem minősül semmisnek**. (Polgári Törvénykönyv magyarázata I. kötet OPTEN Kiadó 2011. 540. oldal, 686. oldal) A szakirodalom szerint „a szerződés érvénytelenségét eredményező semmisségi ok alapulhat: 1. akaratlan hibán, 2. szerződési

nyilatkozat hibáján, 3. az akaratnyilatkozat által elérni kívánt joghatásból eredő hibán (jogszabály által tiltott szerződések, jóerkölcsbe ütköző szerződés, uzorás szerződés, lehetetlen és tisztességtelen általános szerződési feltételt tartalmazó szerződések)." Tehát amennyiben a szerződés jóerkölcsbe ütközne, úgy annak a joghatásán eredő semmisségi hibán kellene alapulnia, ekörben viszont a bíróság épp azt állapította meg, hogy a szerződés joghatását tekintve nem ütközik jóerkölcsbe.

Érthetetlen továbbá számunkra az is, hogy hogyan állapítható meg a szerződés semmissége és jó erkölcsbe ütközése csak a felmondási időszakra vonatkozóan. Egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a szerződés megkötésének napjától a felperes a szerződésnek megfelelően munkát végzett alperes számára, ezt alperes le is igazolta, ki is fizette. Így nem tudjuk a semmisség fogalmát értelmezni a felmondási időre vonatkozóan, ekörben sem indokolta meg álláspontját a bíróság.

Nem világos számunkra, hogy miből vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a alperes vezérigazgatóját személyes érdekei vezérelték abban, hogy alperes és felperes között megbízási jogviszony jöjjön létre, ugyanis semmiféle adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy felperes a megbízási jogviszony időtartama alatt személyesen a vezérigazgató érdekében végzett volna munkát, járt volna el, vagy látott volna el jogi képviseleti tevékenységet! Az természetes, hogy ha az alperest támadják a sajtóban, úgy a vezérigazgatónak nemcsak joga, de kötelessége is fellépni annak érdekében, hogy alperes jogai ne sérüljenek. Maga alperes jelenti ki, és a bíróság ítélete 5. oldalának utolsó bekezdésében hivatkozik is rá, hogy folyamatosan kritizálták ALPERES működését. Ez az alperesi nyilatkozat is egybevág a szerződés megkötésében közreműködő vezérigazgató által elmondottakkal.

■ ■ ■ ■ ■ s alperesi tanú az alperest ért támadásokkal kapcsolatosan elmondta (12. sz. jkv. 15. oldal), hogy „Hogy kik kerülhettek a támadások kapcsán célkeretbe, arra azt tudom mondani, hogy konkrétan nevesített személyekről nem volt szó. Bíró azon kérdésére, hogy valaki érezte-e személy szerint, hogy ő áll a támadások célkeresztjében, arra azt tudom mondani, hogy én ilyen kijelentést egyik vezetőtől sem hallottam...”

Annak, hogy ki mit feltételezett ezen megbízási jogviszonnyal kapcsolatosan, jelen perben nem lehet jelentősége, ugyanis a felek szándéka a szerződéskötéskor az volt, hogy felperes alperes tevékenységét megvizsgálja, és amennyiben szükséges képviseletét ellássa, mely szerződés megkötése semmilyen jogszabályba nem ütközik, ezzel ellentétes adat a perben nem merült fel.

Újságcikkekre alapozni egy ítéletet, mely újságcikkek minden jogi alapot nélkülöznek, számunkra érthetetlen, és az, hogy a bíróság a vezérigazgató polgári jogi, büntetőjogi vagy egyéb felelősségét - a kereseti kérelmen túlterjeszkedve, más hatóság hatáskörét elvonva - vizsgálja, illetve arra vonatkozóan tesz megállapításokat, von le következtetéseket egy olyan perben, ahol a vezérigazgató nem peres fél, és a per tárgya az alperes által szerződésszegően meg nem fizetett megbízási díj megfizetése, nemcsak, hogy jogszabálysértő, de a bíróság által elkövetett jogszabálysértések sorozata a jogbiztonságba vetett hitünket is megkérdőjelezi, de a bíróság elfogultságát mindenképpen feltételezi. Ez azért is furcsa számunkra, tekintettel arra, hogy peradat az, hogy mind ■ ■ ■ ■ ■ I mind pedig ■ ■ ■ ■ ■ el is tartotta felperes a kapcsolatot, kérte fel őt alperes érdekében, nyilvánvalóan vezérigazgató-helyettesi jogkörében feladat ellátására

(2010. augusztus 23. napján kelt levél, **ügyintéző: [REDACTED]**), sőt [REDACTED] vezérigazgató-helyettes volt az aki felperes teljesítését elismerte és méltatta (2010. szeptember 30-i levél), ezt okiratok is bizonyítják. Maga [REDACTED] vezérigazgató is elismeri (12. sz. jkv. 7. oldal alja, 8. oldal eleje), hogy Dr. [REDACTED] vezérigazgató-helyettesekkel még egy ideig együtt dolgozott, és a két vezérigazgató-helyettes arról tájékoztatták őt, „... hogy a megbízási szerződésnek az volt a célja, hogy az ügyvédi iroda lakásosztályon lévő dokumentációkat felülvizsgálja, azért történt meg a megbízási szerződésnek a felmondása, mert további ténykedést ebben a körben, amit említettem nem kell már folytatni, már nem volt szükség a felperesi ügyvédi iroda munkájára ekörben.” Ezen tanúvallomás már önmagában cáfolja a bíróság azon téves következtetését, hogy ez [REDACTED] vezérigazgató magáncéljait szolgálta, hisz a két vezérigazgató-helyettes nyilatkozott úgy, hogy az ügyvédi iroda elvégezte a tevékenységét, és a későbbiekre nézve ilyen irányú tevékenységre nem volt szükség. Ez egybevág felperes 17. számú jegyzőkönyv 5. oldalának 3. bekezdésében foglalt nyilatkozatával, amikor ő is úgy értékelte, hogy nagyjából ebben az időben „a feladatnak eleget tettek, és a tevékenység közeledik a végéhez.”

Ezen tényt erősíti, és az ítélet indokolását egyértelműen cáfolja [REDACTED] tanúvallomása (12. sz. jkv. 12., 14. és 15. oldal), ahol elmondja, hogy „...én D. [REDACTED] azt tudom, hogy ővele tartották kifejezetten a kapcsolatot a felperesi irodától, tehát ha bármiféle jogi jellegű kérdés volt, akkor [REDACTED] fordulhattak. ... hogy különös-e, ha egy folyamatos támadás időszakában megbíznak egy külsős ügyvédi irodát, és a kapcsolattartónak a vezérigazgatót jelöli meg a szerződés, azt tudom mondani, hogy voltak olyan szerződések, ahol a cégvezető volt a kapcsolattartó. ... különösnek tartom-e azt, hogy jogtanácsosként én a felperesi céggel a megbízási szerződést követően egyáltalán nem tartottam a kapcsolatot, ... ezt a tényt nem tartom különösnek, van három felsővezető, és alattuk van több igazgató... tehát ők végrehajtott feladatokat látnak el.”

A bíróság ennek ellenére azt állapította meg ítéletének 6. oldalán, hogy a jogtanácsosnak nem volt ismerős a felperesi iroda neve.

Érthetetlen, hogy a bíróság ítéletének 5. oldalán kimondja, hogy a perbeli szerződés tartalma, joghatása nem ütközik a jóerkölcsbe, utóbb pedig megállapítja, hogy jóerkölcsbe ütközik olyan megbízási szerződésben foglalt rendelkezés alapján, amit a felek a Ptk. megbízási szerződésre vonatkozó kötelező előírásai miatt foglaltak bele a megbízási szerződésbe.

Alperes valamennyi tanúja, ahelyett, hogy az alperes által hivatkozott semmisséget és jó erkölcsbe ütközést támasztotta volna alá, kizárólag felperes állítását igazolta vissza, hiszen arra semmiféle nyilatkozatot nem tettek, hogy a szerződés miért lett volna semmis, vagy jó erkölcsbe ütköző, viszont elmondták, hogy milyen hatalmas mennyiségű előkészítő munkát kellett végezniük annak érdekében, hogy a vezérigazgató részére anyagot gyűjtsenek. A tanúk elmondása szerint az anyagok kigyűjtése is több hónapot vett igénybe, sőt [REDACTED] tanú elmondása alapján gyakorlatilag az egész 2010. év adatszolgáltatásból állt, akkor nyilván nem kell azt felperesnek bizonyítania, hogy ezen iratok jogi és gyakorlati szempontból történő átvizsgálása milyen munkateherrel járt a felperes részére. (8. sz. jkv. 3. oldal)

A tanúk azt is elmondták, hogy ezen anyaggyűjtés a megbízási szerződés megkötésének idején kezdődött, és tartott. (8. sz. jkv. 7. oldal)

Ezt igazolja vissza [REDACTED] [REDACTED], vezérigazgató tanúvallomása is, aki szintén elmondta, hogy egy független, nem elfogult, kimagasló szakértelemmel rendelkező ügyvédi irodára nemcsak a megnövekedett munkateher, a megnövekedett „támadások”, feljelentések miatt volt szükség, hanem azért, hogy egy új szemlélettel, ügyvédei több évtizedes közgazgatási gyakorlati és elméleti tapasztalatával egy plusz kontrollt jelentsen az alperes számára, erősítse meg azon gyakorlatot, amelyeket alperes a jogszabályok alapján megfelelően alkalmaz, illetve világítson rá arra, ha alperes a jogszabályok alkalmazásánál téves eljárásokat követ. Ezt támasztja alá [REDACTED] [REDACTED] alperesi tanú tanúvallomása is (12. sz. jkv. 12. oldal 3. bekezdése), miszerint „gyakorlat a [REDACTED] hogy külsőssel megbízási szerződést kötöttek...a komolyabb ügyeket mindig külsős megbízott ügyvéddel vitte a [REDACTED]”

Az is különös számunkra, hogy alperes a felmondási idő alatt nem kívánta felperes tevékenységét igénybe venni, de helyette – a perben jelenleg is képviselőt ellátó – ügyvédi irodát bízta meg szinte ugyanazon tevékenység ellátására, ti. a lakásgazdálkodással kapcsolatos iratok átvizsgálására (erre [REDACTED] [REDACTED] tanú érintőlegesen is nyilatkozott 8. sz. jkv. 6-7 oldal), amelyre már felperessel megbízási szerződése volt. Az a szerződés nem jóerkölcsbe ütköző, amelyben közpénzből bíznak meg egy ügyvédi irodát olyan feladat ellátására, amely feladat ellátása nemcsak, hogy egy másik ügyvédi iroda, ti. felperes feladatkörét képezte, hanem alperes állítása szerint ezen feladatok ellátására nem is volt szükség, mert ezen feladatok ellátása az alperesnél működő jogtanácsos feladata volt? Azért ez sem bizonyít mást, minthogy valóban szüksége volt alperesnek külsős ügyvédi iroda igénybevételére, hiszen felperes feladatait az alperes képviselőt ellátó ügyvédek vették át.

Az is nyilvánvaló, hogy - talán a fenti okból, talán másért – alperes - eddig még mindig meg nem jelölt, valós, jogilag alátámasztott indok nélkül – ki akart bújni a szerződésben meghatározott, felperesnek jogosan járó fizetési kötelezettsége alól.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését helybenhagyta, és a felperes fellebbezésében foglalt, jogsértéseket megjelölő indokokat figyelmen kívül hagyta, azokra nézve semmiféle magyarázatot, indokolást felperes részére nem nyújtott. A másodfokú bíróság a fellebbezési kérelemhez kötve van, annak indokaira az ítéletében teljes mértékben ki kell térnie, meg kell állapítania, hogy a fellebbezésben felsorakoztatott, jelen panaszban is részletesen taglalt indokokat miért nem fogadta el, ezt részletesen meg kellett volna indokolnia. A másodfokú bíróság döntése a jelen panasz 2. pontjában meghatározottak szerint alaptörvényellenes.

A másodfokú tárgyaláson felperes azt is elmondta, és a bíróság rögzítette a jegyzőkönyvben, hogy azért is iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, amelyen az érdemi határozata alapul, miszerint ezen megbízási szerződés azért ütközik jó erkölcsbe, mert kizárólag [REDACTED] [REDACTED] vezérigazgató magánérdekét szolgálta, ugyanis [REDACTED] [REDACTED] vezérigazgató jogviszonya az alperesnél 2010. július 31. napjával megszűnt, és perirat, hogy felperes ezt követően is végzett

tevékenységet alperes számára, a vezérigazgató jogviszonyának megszűnését követően még 3 hónapon keresztül végzett munkát alperes részére, és a 2010. július hónapra, a 2010. augusztus hónapra, és a 2010. szeptember hónapra vonatkozó felperesi teljesítés igazolásra és a számla kifizetésre került felperes számára.

Fontosnak tartjuk kiemelni a másodfokú bíróság döntésével kapcsolatosan azt a tényt is, hogy annak ellenére, hogy a 2013. június 12-i dátumú, azon a napon kihirdetett és részünkre átadott másodfokú ítéleten ■■■■■ s bíró neve szerepel, mint a tanács tagja, ugyanakkor a kihirdető tanács három női bíróból álló tanácsból állt, melyet tanúkkal is tudunk bizonyítani.

Mind az elsőfokú bíróság, a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 16.P.XXI.20.848/2011/37. számú jogerős ítéletének, mind a másodfokú bíróság, a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.631.774/2013/5. számú ítéletének döntése és indokolása ellentmond az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott azon alkotmányos elvnek, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik és az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek megfelelő, erkölcsös célt szolgálnak. Mivel mind az elsőfokú, mind a másodfokú ítéletben foglaltakat és az azokkal kapcsolatos ellentmondásokat a fentiekben már részletesen kifejtettük, ezért - az indokolatlan ismétlések helyett - az alábbiakban csak utalunk azokra a tényekre, amelyek az Alaptörvény 28. cikkének sérelmét is eredményezik:

- a bíróság nem a Pp. alapelveivel való összhangban járt és hozta meg döntését [Pp. 2. § (4) bek.],
- a kereseti kérelemhez kötöttség törvényi elvének megsértése [Pp. 3. § (1) és (2) bek., 213. § (1) bek., 215. §],
- a bizonyítási eljárásban előterjesztett bizonyítékokban foglaltakhoz való kötöttség - a bíróság az alperesi tanúk nyilatkozataival ellentétes ténymegállapításai (pl. a felperes helyszínen történő munkavégzésére vonatkozóan), iratellenesség [Pp. 3. § (3) és (5) bek., 163. § (2) bek., 164. §, 166. §, 206. §],
- a másodfokú bíróság, a Fővárosi Törvényszék 45.Pf.631.774/2013/5. számon meghozott jogerős ítéletének rendelkező része és részben indokolása nem felel meg a Pp. 200. és 221. §-aiban foglaltaknak.

Mindezek miatt a jelen ügyben eljáró bíróságok eljárása és döntései ellentmondanak a józan ész azon szabályának is, amely szerint a bírósághoz jogvitája eldöntése miatt forduló fél joggal gondolja kérelme előterjesztésekor, hogy a bíróság a jogvitát a tények és a bizonyítékok alapján, azokkal nem ellentétesen, részrehajlás nélkül fogja elbírálni és meghozni döntését, valamint ellentmond az Alaptörvény Nemzeti Hitvallása azon rendelkezésének, amely szerint az állam célja - többek közt - a biztonság, a rend és az igazság kiteljesítése (Nemzeti Hitvallás 16. mondata).

5. Jogorvoslat kimerítésének kérdése:

Tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy rendes jogorvoslati jogunkat teljes mértékben kimerítettük. Tekintettel arra, hogy jelen eljárásban, mivel a pertárgy értéke nem haladja meg a hárommillió forintot, így a Pp. 271. § (2) bekezdése alapján a Kúria előtti felülvizsgálati eljárás kizárt, tehát a magyar jogrendszer szerint az

ügyben további rendes jogorvoslati eljárásnak és felülvizsgálati eljárás megindítására irányuló rendkívüli jogorvoslatnak nincs helye.

Nyilatkozunk, hogy az ügyben - tekintettel a Pp. 271. § (2) bekezdésének kizáró szabályára - felülvizsgálati eljárás nem indítható, és ezáltal nem is folyik ilyen eljárás a Kúria előtt, és az ügyben még perújítást sem kezdeményeztünk.

Tájékoztatjuk a Tisztelt Bíróságot, hogy a Fővárosi Törvényszék jogerős másodfokú ítéletét **2013. június 12. napján** vettük kézhez.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre - figyelemmel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d)* pontjára - az Abtv. 27. §-án alapul.

Budapest, 2013. augusztus 7.

Tisztelettel:

Hórich és Varga Ügyvédi Iroda
indítványozó

Képv.: Hórich és Varga Ügyvédi Iroda
Dr. Hórich Ferenc ügyvéd

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás, ügyvédi igazolvány másolata
2. Első- és másodfokú bírósági ítéletek
3. Nyilatkozat adatokról

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
a Budapesti XX., XXI. és XXIII.
Kerületi Bíróság útján

Budapest

Pf. 96.

1751

A XX., XXI. ÉS XXIII. KERÜLETI BÍRÓSÁG
BUDAPEST

Főljátszamszám: P. szem bead

ÉRK.: 3 2013-08-09

Példány: 3 X 5 felzet

Melléklet: 3 X 5 köztük

Lajtszamszám: P. 120

Utóirat: 16P 20848/2011 nt

Hörich és Varga Ügyvédi Iroda
1141 Budapest, Vezér út 106-108.
Adószám: 18198867-242

Alkotmányjogi panasz /ST

a Hörich és Varga Ügyvédi Iroda
(1141 Budapest, Vezér út 106-108.,
Tel.: 06/1 273-0510, Fax: 06/1 273-
0511, E-mail:
horichsvarga@gmail.com,
Képviseli: Dr. Hörich Ferenc)
felperesnek

a Csepeli Városgazda Közhasznú
Nonprofit Zrt. (1215 Budapest,
Katona J. u. 62-64., Képviseli:
Werner Péter vezérigazgató)
alperes ellen folyamatban volt
perében

a Budapesti XX., XXI. és XXIII.
Kerületi Bíróság
16.P.XXI.20.848/2011/37. számú
jogerős ítélete, valamint a Fővárosi
Törvényszék 45.Pf.631.774/2013/5.
számon meghozott jogerős ítélete
megsemmisítése iránt

Melléklet: 5 db